

פרד"ס כינור דוד

ע"ש דוד שלמה בן רינה ז"ל
ראש-הכולל הרב אורי פולק שליט"א

נס"ד

פרשת ויצא - עפ"י הפשט

"וישכם יעקב בבוקר ויקח את האבן אשר שם מראשותיו וישם אותה מצבה ויצוק שמן על ראשה" (פרק כח' פס' יט')

יש לשאול, והרי אליפז לקח ליעקב את הכל, ונשאר רק המקל. כמ"ש: "במקלי עברתי את הירדן הזה", וא"כ מהיכן היה לו שמן? אלא נעשה לו נס, ונתבצר לו כד שמן. וי"א שנעשה לו נס, ובמקל שהיה בידו נתבצר שמן, וכמה שהיה יוצק שמן על ראש האבן, לא נגמר השמן שבכד, הבין יעקב שבכד זה עתיד להעשות הרבה ניסים לעם ישראל. ולכן שמר על כד זה, ולכן בהמשך פרשת "וישלח" כאשר יעקב עבר את מעבר יבוק (פרק לב' פס' כ"ה): "ויוותר יעקב לבדו", ודרשו: אל תקרי לבדו אלא לכדו, שחזר על פחים קטנים. דהיינו, על אותו כד שיצק על האבן, ושרו של עשו נלחם עמו עד עלות השחר, שלא יוכל להשיג את הכד, כיוון שנס חנוכה עתיד להעשות בכד זה. ורצה למנוע נס זה מעם ישראל, "וירא כי לא יוכל לו", וגם רמוז בפרק שפסוק זה נמצא בפרק כ"ה, דהיינו בכ"ה בכסלו, פסוק ל"ב, ענין כסלו כיס לב דהיינו שהכיס פתוח לצדקה והלב לעבודת ה'.

"ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש" (פרק כ"ח פסוק כ')

לכאורה, מה צריך הכתוב לאמר: "לחם לאכול ובגד ללבוש", והרי פשוט הוא? אלא כוונת יעקב, שיש אנשים שיש להם הרבה לחם, אבל אסור להם לאכול מטעמי בריאות. וכן יש אנשים שיש להם הרבה בגדים, אבל הם חולים ולא יוצאים מבתיהם. ולכן תן לי לחם לאכול ובגד ללבוש.

"ויאמר להם: הידעתם את לבן בן נחור? ויאמרו ידענו, ויאמר להם: השלום לו?" כוונתו על יוסף הצדיק הנקרא שלום. שהיסוד שהוא הברית עושה שלום בית. כמו שאומרים בתפילה: "שים שלום טובה וברכה...". האם הוא יצא משם? ויאמרו שלום. שיוסף צריך לבוא מאצל לבן. "והנה רחל בתו באה עם הצאן" - שיוסף עתיד לבוא ממנה.

רבקה שלחה את יעקב דווקא ללבן, כיוון שידעה שעשו פוחד מלבן, כיוון שלבן היה יותר חזק מעשו ברישעותו, ורצתה שיעקב ישמר. וזאת רואים גם מאנשיו של לבן, שפחדו ממנו. שהשיבו ליעקב באותו לשון ולא הוסיפו מילים יותר מפחד, שאם יחקור אותם אח"כ לבן, שיעקב אומר להם: "הידעתם?", אומרים: "ידענו". "השלום לו?", אומרים: "שלום". מכאן אנו רואים את כוחו של לבן בטומאה. ואיך שיצא ממנו- בא עשו עם 400 איש.

"ויגש יעקב ויגל את האבן מעל פי הבאר" (פר' כט' פס' י'): "רש"י כתב: כמו שמעביר הפקק מעל פי הצלוחית. לכאורה יש לשאול, והרי התורה מתישה כוחו של אדם? (כמו שמצינו עם ריש לקיש במעשה של ר' יוחנן כשקיבל עליו עול תורה- ונחלש) ולעומת זאת כתוב שהתורה נותנת כח לעושיה, כדכתיב "ילכו מחיל אל חיל" מכאן ראה שהתורה נותנת כח לעושיה, ויש לישב, כשלומד תורה לשמה, התורה נותנת כח לעושיה כמו ליעקב. מה שאין כן ריש לקיש, שקיבל התורה בשביל אחותו של ר' יוחנן. ויש שתמצו שיעקב העביר את האבן בכח רוחני.

שיעורי תורה לגברים

יום ראשון 20:30
מבשרת ציון, ביהכ"נ עין חמד

יום שני 19:30
גבעת זאב,
ביהכ"נ רח' שבט בנימין

יום שלישי 21:00
הר חומה, רח' שמעון בן חמו 26

יום חמישי 21:00
בית וגן, משפחת ראובני
רח' אליעזרי 1,

יום שבת 15:00
גבעת זאב,
ביהכ"נ רח' שבט בנימין

מוצש"ק 22:00 גבעת זאב
רח' הכלנית 16/2
משפחת אסרף

הקדשת העלון

הרוצה להקדיש את העלון לעילוי נשמת, רפואה, זיווג הגון, לפרנסה וכיו"ב וכן הרוצה לתרום לפעילות הרב פולק שליט"א יש לפנות לטל' 050-2057937. אפשרות לעשות פדיון נפש לחולים ע"י הרב.

לאני השבת:

בברכת שבת שלום
הרב אורי פולק שליט"א

רמז- בעל הטורים

- א. "ויצא יעקב מבאר-שבע" בגמ' פנה זיוה הודה והדרה, כמ"ש רש"י שיציאת צדיק עושה רושם.
- ב. "יעקב מבאר שבע"- ס"ת עבר, שנטמן שם 14 שנים ללמוד תורה.
- ג. "מבאר שבע"- ר"ת שם, שגם שם נטמן.
- ד. "ויפגע במקום וכו' ויקח מאבני המקום וכו' וישכב במקום- ג' פעמים מקום ברמז לג' בתי-מקדש ולג' רגלים ולג' תפילות שתקנו שם האבות.
- "כי בא השמש"- ר"ת כבה, שכבה מאור השמש שלא בעונתו.
- ה. חלום- בגמ' 84. זהו- במג' 18. בנבואה בגמ' 66. $84=66+18$.
- ו. סולם= בגמ' 130. זה כסא הכבוד בגמ' זה=12, כסא=81, הכבוד=37. $130=12+81+37$.
- ז. סולם- בגמ' 136. בגמ' קול, שקול תפילת הצדיקים הוא סולם למלאכים לעלות בו.
- ח. סולם- בגמ' 136, וגמ' עוני 136. כי זה ישפיל וזה ירים.
- ט. סולם- בגמ' 136. צום-קול-ממון כל אחד 136. ג' דברים המבטלים גזרה: תפילה, תשובה וצדקה.
- י. והנה סולם- בגמ' והנה=66, סולם=136. $202=66+136$. בגמ' זהו קץ, זהו=12, קץ=190. $202=190+12$ שהראהו קץ הגלויות.
- יא. "אין זה כי אם בית אלוקים וזה שער השמים"- רש"י: אברהם קרא לו הר. יצחק- שדה, ויעקב- בית. כל אחד מקרב אותו יותר אל ה'. הר רחוק מישוב האדם. שדה- יותר קרוב, ובית מקום יישוב של האדם. וזה רמז בפסוק: "השב אשת האיש". השב- ר"ת הר שדה בית.
- אשת ר"ת: א-דוני שפתי תפתח, שבכל ג' תפילות צריך לפתוח בבקשה זו. ובתחילה כל אדם היה מתפלל מדאורייתא תפילה ביום באיזה נוסח שירצה, ותפילה היא מנחה לה'. מנחה בגמ' 103.
- בא אברהם ותיקן את תפילת שחרית, הוסיף מנחה- 2 כפול $103=206$. בגמ' הר עם הכולל. לכן קרא הר המוריה
- בא יצחק והוסיף את תפילת המנחה והוסיף את התפילה על אברהם אבינו, הוסיף מנחה 3 כפול $103=309$, בגמ' שדה. ולכן "ויצא יצחק לשוח בשדה".
- ויעקב הוסיף את תפילת ערבית, הוסיף מנחה, כלומר 4 כפול $103=412$. כמניין בית. ("אין זה כי אם בית אלוקים...")
- בא משה והוסיף תפילה כשהתפלל להכנס לארץ, תפילה למשה, כלומר הוסיף מנחה 5 כפול $103=515$, כמניין ואתחנן. ("ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר").
- יב. "ויספר ללבן את כל הדברים האלה" (כט' יג') רש"י באר: שלא בא אלא מתוך אונס אחיו (עשו) שנטל ממנו ממנו ע"י אליפז. ודבר זה רמז בפסוק: "את כל הדברים האלה": באופן הבא- אל תשאל, (ר"ת את) כי לא (ר"ת כל) הבאתי דבר, ברכוש רב יצאתי משם (ר"ת הדברים), הרשע אליפז לקח הכל (ר"ת האלה)
- יג. "טוב תתי אותה לך מתתי אותה לאיש אחר, שבה עמדי" (כט' יט'): כאן רמז בדבריו הרמאות שרימה את יעקב. שהרי בגמ' קטנה תתי = $9 = (4+4+1)$ בגמ' קטנה לאה $9=3+1+5$. דהיינו, טוב תתי (לאה) אותה לך. מתתי גמ' $13=4+4+4+1$ כמניין רחל $13=2+8+3$ לאיש אחר.
- ורמז לו זאת דווקא בגמ' קטנה, כיוון שכוחות החיצונים היא בקטנות ולא בגדלות שהוא מספר גדול.

רבי יהודה בר סימון פתח (תהלים סח): "אלוקים מושיב יחידים ביתה". מטרונה שאלה את ר' יוסי בר חלפתא, אמרה לו: "לכמה ימים ברא הקדוש ברוך הוא את עולמו?" אמר לה: "לששת ימים, כדכתיב (שמות כ): "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ". אמרה לו: "מה הוא עושה מאותה שעה ועד עכשיו?" אמר לה: "הקב"ה יושב ומזווג זיווגים: בתו של פלוני לפלוני אשתו של פלוני לפלוני ממנו של פלוני לפלוני". אמרה לו: "ודא הוא אומנתי? אף אני יכולה לעשות כן, כמה עבדים כמה שפחות יש לי, לשעה קלה אני יכולה לזווגן". אמר לה: "אם קלה היא בעיניך- קשה היא לפני הקדוש ברוך הוא כקריעת ים סוף". הלך לו ר' יוסי בר חלפתא.

מה עשתה? נטלה אלף עבדים ואלף שפחות והעמידה אותן שורות שורות, אמרה: "פלן יסב לפלונית ופלונית תיסב לפלוני" וזיווגה אותן בלילה אחת. למחר אתון לגבה דין מוחיה פציעא דין עינו שמיטא דין רגליה תבירא, אמרה להון: "מה לכון דא? אמרה: לית אנא בעי לדין, ודין אמר: לית אנא בעי לדא". מיד שלחה והביאה את ר' יוסי בר חלפתא, אמרה לו: "לית אלוה כאלהכון, אמת היא תורתכון, נאה ומשובחת. יפה אמרת". אמר: "לא כך אמרתי לך אם קלה היא בעיניך קשה היא לפני הקב"ה כקריעת ים סוף הקדוש ברוך הוא מה עושה להן מזווגן בעל כרחן שלא בטובתן" הה"ד (תהלים סח): "אלקים מושיב יחידים ביתה מוציא אסירים בכושרות", מהו בכושרות? בכי ושירות. מאן דבעי- אומר שירה, ומאן דלא בעי - בכי. א"ר ברכיה: כלשון הזה השיבה ר' יוסי בר חלפתא: "הקב"ה יושב ועושה סולמות משפיל לזה ומרים לזה ומוריד לזה ומעלה לזה, הוי אומר (תהלים עה): "אלהים שופט - זה ישפיל וזה ירים", יש שהוא הולך אצל זיווגו, ויש שזיווגו בא אצלו. יצחק בא זיווגו אצלו, שנאמר (בראשית כד): "ויצא יצחק לשוח בשדה", יעקב הלך אצל זיווגו, שנאמר: "ויצא יעקב מבאר שבע":

חזקיה אמר: "בן ס"ג שנים היה אבינו יעקב בעת שנטל את הברכות, עשה עוד י"ד שנה שנטמן בבית עבר, עשה עוד שבעה שנים שעבד ברחל, ונמצא נושא אשה בן פ"ד שנים. ועשו בן ארבעים שנה. הא למדנו שהקדוש ברוך הוא משהה לצדיקים ומקדים לרשעים". א"ר הושעיא: "כבר כתיב: וישמע אל אביו ואל אמו, ומה ת"ל ויצא יעקב מבאר שבע? אלא אמר: אבא בשעה שבקש לצאת לחוץ לארץ מהיכן הורשה לא מבאר שבע?! אף אני הריני הולך לבאר שבע. אם נתן לי רשות הרי אני יוצא, ואם לאו - איני יוצא. לפיכך צריך הכתוב לומר: "ויצא יעקב מבאר שבע":

"ויפגע במקום", ר"ה בשם ר' אמי אמר: "מפני מה מכנין שמו של הקב"ה, וקוראין אותו מקום שהוא מקומו של עולם, ואין עולמו מקומו מן מה דכתיב (שמות לג): "הנה מקום אתי" - הוי הקדוש ברוך הוא מקומו של עולם, ואין עולמו מקומו. א"ר יצחק: כתיב (דברים לג): "מעונה אלהי קדם", אין אנו יודעים אם הקב"ה מעונו של עולמו ואם עולמו מעונו מן מה דכתיב: (תהלים צ): "ה' מעון אתה", הוי הקדוש ברוך הוא מעונו של עולמו, ואין עולמו מעונו. א"ר אבא בר יודן: "לגבור שהוא רוכב על הסוס וכליו משופעים אילך ואילך הסוס טפילה לרוכב, ואין הרוכב טפילה לסוס. שנאמר (חבקוק ג): "כי תרכב על סוסך".

ד"א, מהו ויפגע צלי במקום צלי בבית המקדש. א"ר יהושע בן לוי: "אבות הראשונים התקינו שלש תפלות: אברהם תקן תפלת שחרית. שנאמר (בראשית יט): "וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם וגו'", ואין עמידה אלא תפלה. שנאמר (תהלים קו): "ויעמוד פנחס ויפלל". יצחק תקן תפלת מנחה, שנאמר (בראשית כד): "ויצא יצחק לשוח בשדה", ואין שיחה אלא תפלה. שנאמר (תהלים קמג): "אשפור לפניו שיחי". יעקב תקן תפלת ערבית, שנאמר: "ויפגע במקום", ואין פגיעה אלא תפלה. שנאמר (ירמיה ז): "ואל תשא בעדם וגו' ואל תפגע בי", וכן הוא אומר (שם כז): "ואם נביאים הם ואם יש דבר ה' אתם יפגעו נא בה' צבקות".

א"ר שמואל בר נחמן: "כנגד ג' פעמים שהיום משתנה בערבית צריך אדם לומר: "יה"ר מלפניך ה' אלקי שתוציאני מאפילה לאורה. בשחרית צ"ל: "מודה אני לפניך ה' אלקי שהוצאתני מאפילה לאורה". במנחה, צריך אדם לומר: "יהי רצון מלפניך ה' אלקי, שכשם שזכיתני לראות חמה בזריחתה כך תזכני לראותה בשקיעתה". ד"א: "ויפגע במקום", רבנן אמרי: כנגד תמידים תקנום. תפלת השחר כנגד תמיד של שחר. תפלת מנחה כנגד תמיד של בין הערבים. תפלת הערב אין לה קבע. א"ר תנחומא: "אפילו תפלת הערב יש לה קבע כנגד אברים ופדרים שהיו מתאכלים באור על המזבח":

"ויפגע במקום" - ביקש לעבור נעשה העולם כולו כמין כותל לפניו. "כי בא השמש" רבנן אמרי כיבא השמש. מלמד שהשקיע הקב"ה גלגל חמה שלא בעונתה בשביל לדבר עם יעקב אבינו בצינעה. משל לאוהבו של מלך שבא אצלו לפרקים. אמר המלך: "כיבו את הנרות, כיבו הפנסין, שאני מבקש לדבר עם אוהבי בצינעה". כך השקיע הקדוש ברוך הוא גלגל חמה שלא בעונתה בשביל לדבר עם יעקב אבינו בצינעה. ר' פנחס בשם רבי חנין דציפורן אמר: "שמע קולן של מלאכי השרת אומרים בא השמש, בא השמש, אתא שימשא, אתא שימשא". בשעה שאמר יוסף: "והנה השמש והירח", אמר יעקב: "מי גילה לו ששמי שמש אותן שתי שעות שהשקיע לו הקב"ה חמה בצאתו מבית אביו. אימתי החזירן? בחזירתו לבית אביו. הה"ד (בראשית לב): "ויזרח לו השמש". אמר לו הקדוש ברוך הוא: "את סימן לבניך". מה אתה בצאתך השקעתי חמה ובחזירתך החזרתי לך גלגל חמה כך בניך בצאתם (ירמיה טו): "אומללה יולדת השבעה ובחזירתן" (מלאכי ג): "וזרחה לכם יראי שמי וגו'"

"וישכב עמה בלילה הוא"

ולכן נבאר עתה עניין יששכר: וקשה דהיה לו לומר קרא: "וישכב עמה בלילה ההוא", אבל העניין הוא, כמ"ש ז"ל במדרש הנעלם של רות דף כ"ט ע"ב, בעניין ר' עקיבא שהוא יששכר. כי יששכר נתלבש ונתעבר בר' עקיבא עצמו, כנודע שעשרת השבטים כולם, נתעברו בעשרה הרוגי מלכות, לכפר עוון מכירת יוסף עצמו. וז"ש שם במאמר הנזכר, יש השתא, שכר לאחר זמן. פי', כי יששכר נתלבש לאחר זמן בר' עקיבא עצמו, ואז זכה לעלות בחכמה, הנקראת מחשבה, ונקראת יש, בסוד כך עלה במחשבה. ודע, כי כל נשמות של השבטים, הם ענפים של יעקב. משא"כ ביששכר, כי הוא הוא כמעט בחי' עצמותו של יעקב אביו, ואינו מן הענפים הנאחזים בו. ולכן עקיבא ויעקב, אותיותיהם שוות, כי כמעט הוא הוא יעקב, ובו נתלבש ונתעבר. וז"ס שאמר: "וישכב עמה בלילה הוא", ולא אמר "בלילה ההוא", לומר, כי מלת הוא, חוזר אל מלת וישכב, כי יעקב השוכב עמה, הוא הוא עצמו בחי' הולדותיו ההיא, ונתנו בה בבחי' שכיבה וזווג:

וז"ס עניין יששכר, שהיה עוסק בתורה יותר מכל השבטים, כי הוא בחי' יעקב עצמו, הנקרא תורה שבכתב, גופא דאמצעיתא, שממנו מתפשטים י"ב אלכסונות כנודע. וכבר נתבאר במקומו, טעם היות ר' עקיבא עם הארץ מ' שנה, לפי שהיה בחי' טיפת זרע של קרי, שיצאה מבין צפורניו של יוסף, כנזכר בתיקונין תיקון ע'. והיה אומר: "מי ייתן לי ת"ח ואנשכנו כחמור" שהוא הפך שרשו שהוא מבחי' תורה שבכתב:

וז"ס יששכר חמור גרם, כי יששכר נתלבש ונתעבר בר' עקיבא, שהיה אומר: "ואנשכנו כחמור". וא"ל תלמידי: "אמור ככלב". א"ל: "חמור נושך ושובר העצם", וזהו גרם, לשון גרמא בלשון תרגום עצם. וטרם שנתלבש בר' עקיבא, נתלבש בר' יוחנן בן זכאי, וגם היה עם הארץ ארבעים שנה כנודע לפי שעסק בפרקמטיא ארבעים שנה:

והנה כמו שלידת יששכר היתה בסיבת האשה שע"י לאה אמו, כמ"ש ה': "כי שכר שכרתיך בדודאי בני". גם כל עושר וטובת ר' עקיבא ע"ה, באה לו ע"י אשה, הלא היא אשת טורנסרופוס הרשע. והעניין יובן, במה שהודעתך בעניין אדם הראשון, שהיה שופריה דיעקב מעין שופריה דאדם. והיו לאדם שתי נשים, חוה א', שהיה לילית, וחוה ב', שעליה אמר זאת הפעם עצם מעצמי וגו'. גם יעקב היו לו לאה ורחל, ולאה כלה דינים, ומהסיגים שלה יצאה חוה א' שהיא לילית. ולכן ארז"ל על ועיני לאה רכות, שהיתה עתידה ליפול בגורלו של עשו, כי הוא סמא"ל שרו של עשו בעלה דלילית, וע"י דמעוטיה נתקנה, ונתנה ליעקב, ועכ"ז לא היה אוהב אותה כנז"ל, ובאותם הסיגים היתה מעורבת נשמה קדושה, משורש לאה אשת יעקב, ולקחה טורנסרופוס הרשע, שהיה מזרעו של עשו הרשע, וצפה ר' עקיבא ברוח הקדש, שעתידיה להתגייר, וליקחנה הוא, כי כמו שר' עקיבא הוא יששכר, שהוא עצמותו של יעקב אביו. כך אשת טורנסרופוס הרשע, כשנתגיירה, נתלבש בה נשמת לאה אשת יעקב, אמו של יששכר, ועל ידה זכה לכל הכבוד הזה כנז"ל. נמצאו כי יעקב ולא, נתלבשו בר' עקיבא ואשתו, שהיתה אשת טורנסרופוס הרשע:

עוד היתה לו אשה אחרת, כנגד רחל אשת יעקב, והיא בת כלבא שבוע, וגם היא היתה נקראת רחל, כנזכר באבות דר' נתן. וגם בתה אשת בן עזאי, נקראת רחל, כמו אמה. וז"ש רז"ל, והיינו דאמרי אינשי, רחילא בתר רחילא אזלה, והבן זה:

וכבר הודעתך, כי יששכר משרש נפש קין בנו של אדם הראשון. וזהו שרמזה חוה, באמרה: "קניתי איש את ה'", כי התחלת תיקונו של קין בנה, בבחי' חלק הנפש שלו הטובה, היה ביששכר, אשר קנאתו מרחל אחותה, ע"י הדודאים. ונודע, כי חוה היא אימא עילאה. ולא, היא מלכות דאימא, וזהו קניתי איש את ה', קניין גמור, ע"י הדודאים, כמ"ש ה' כי שכר שכרתיך בדודאי בני:

"ולבן הלך לגזוז את צאנו ותגנוב רחל את התרפים וגו' "

כי הנה זהו ג"כ חטאו של אדה"ר, כמ"ש חז"ל כי חוה סחטה ענבים ונתנה לו. והענין יובן, במש"ל בפרשת תולדות, בפסוק "עקב אשר שמע אברהם בקולי", כי עקב בגימטריא ענבים, הנדרכות בעקב. ושם נתבאר בבחי' העקבים דנו"ה דתבונה, שמתלבשות בעינים של ז"א, וע"ש, איך להיותם בחי' די"ן, לכן עקב בגימטריא ב"פ אלהי"ם, בב' העקבים. ולהיותם מולבשים בכתר דרחל, מתחברים ונכללים ונעשים שניהם עקב א' יחידי, הכולל ב' שמות אלהים, כנז"ל בפסוק עקב ענוה יראת ה' וגו':

והנה גם אלו השתי עקבים דלאה, שהיא אחור דמלכות דתבונה, נקראים בלשון ענבים. והכל הבנה אחת, כי כל בחי' עקבים, הם דינים, והם נקראים ענבים, שבתוכם היין, והדין גנוז בתוכם. ונודע כי להיותם דינים קשים כנז"ל, יש בהם שמרים, שהם מזון החיצונים, והוא היין העכור ופסולת שבו, והם מובלעים תוך העקבים של לאה כנז"ל, שהוא בחי' היין שבתוך הענבים, והם ב' העקבים, וב' ענבים. ובהיות היין יוצא בנחת, הוא יוצא זך. אמנם חוה סחטה אותם הענבים, והוציאה משם שמרי היין, והשקתו לבעלה:

והענין הוא, כי הדין החזק והקשה, הקרוב להיות שמרים, הוא מה שיונקים החיצונים מן הקדושה והוא מזונם, והבן זה היטב, ומהם השקתה חוה לאדה"ר. והנה שמרים האלה, הם מזון הקליפות, הנקראים דרגא דמותא. ולכן כיון שלקחו חלקם, גרמו להם מותא:

והרי מובן ענין עץ הדעת מה עניינו, כי החסדים של הדעת, המגולים בשליש אמצעי, היוצאים אל עקבים דלאה, שם אחיזת החיצונים, ונקרא עץ הדעת טו"ר, וכמ"ש לעיל בפרשת בראשית, בענין חטאו של אדה"ר, וע"ש היטב: